

KARARLILIĞIN ÖNEMİ

HELEN KELLER'İN ÖYKÜSÜ

Ann Donegan Johnson

ÖTEKİ YAYINEVİ

KARARLILIĞIN ÖNEMİ HELEN KELLER'İN ÖYKÜSÜ

Öteki

Çocuk Kitapları

Yazar

Ann Donegan Johnson

İllustrator

Pileggi

Tasarım

Tuna Tuna

Çevirmen

Emre Ak

10. Baskı

Ekim 2017

© Öteki Yayınevi

Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık

ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org. San. Böl. Depozite İş Merk.

A 6 Blok Kat:3 No: 309 Başakşehir / İstanbul

Tel: (0212) 671 61 51

Öteki Yayınevi

Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi

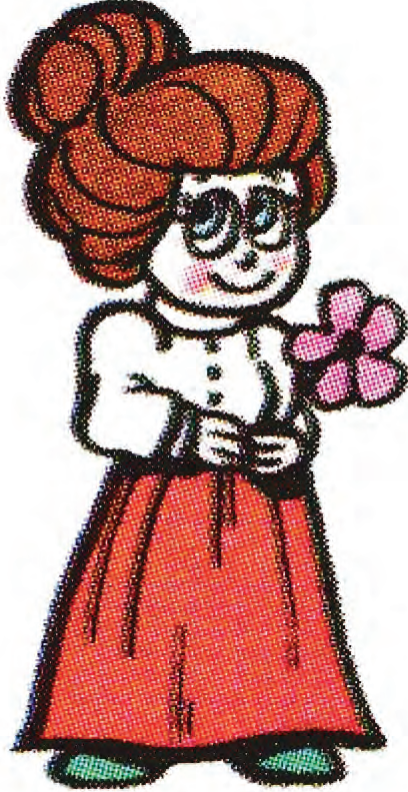
17 A Kadıköy / İstanbul

Tel: 0216 405 25 22

www.otekiyayinevi.com

ISBN: 978-975-8012-76-3

KARARLILIĞIN ÖNEMİ

Bu öykü, ilginç ve kararlı bir insan olan Helen Keller'e ilişkindir. Burada okuyacaklarınız, Helen Keller'in yaşamındaki gerçek olaylar üzerine kurulmuştur. (Helen Keller ilgili ayrıntılı bilgileri son sayfada bulabilirsiniz.)

Bir Zamanlar

Helen Keller isminde minik bir kız çocuğu vardı. Helen, kıpır kıpır ve çok tatlı bir bebektir. Işıl Işıl gözlerinden zeka fışkırıyor, gülpembe minik dudaklarından gülücükler eksik olmuyordu. Helen uykudan uyandığında, beşiğinden mutluluk sesleri duyulurdu. Helen'in sesi, anne babasının kulağına dünyanın en güzel melodisi gibi gelirdi böyle anlarda. Helen'in annesi ve babası onunla gurur duyardı. Yavrularını seyrederek, "Ne kadar güzel bir be-beğimiz var!" diye konuşurlardı.

Helen, çok tatlı ve mutlu bir bebeklikten, tatlı ve mutlu bir çocukluğa geçti. Oyuncak ayısıyla oynamayı çok severdi. Kurduğunda, tatlı bir ses veren müzik kutusunu dinlemeye bayılırdı. Fakat sonra, çok ama çok kötü bir şey oldu.

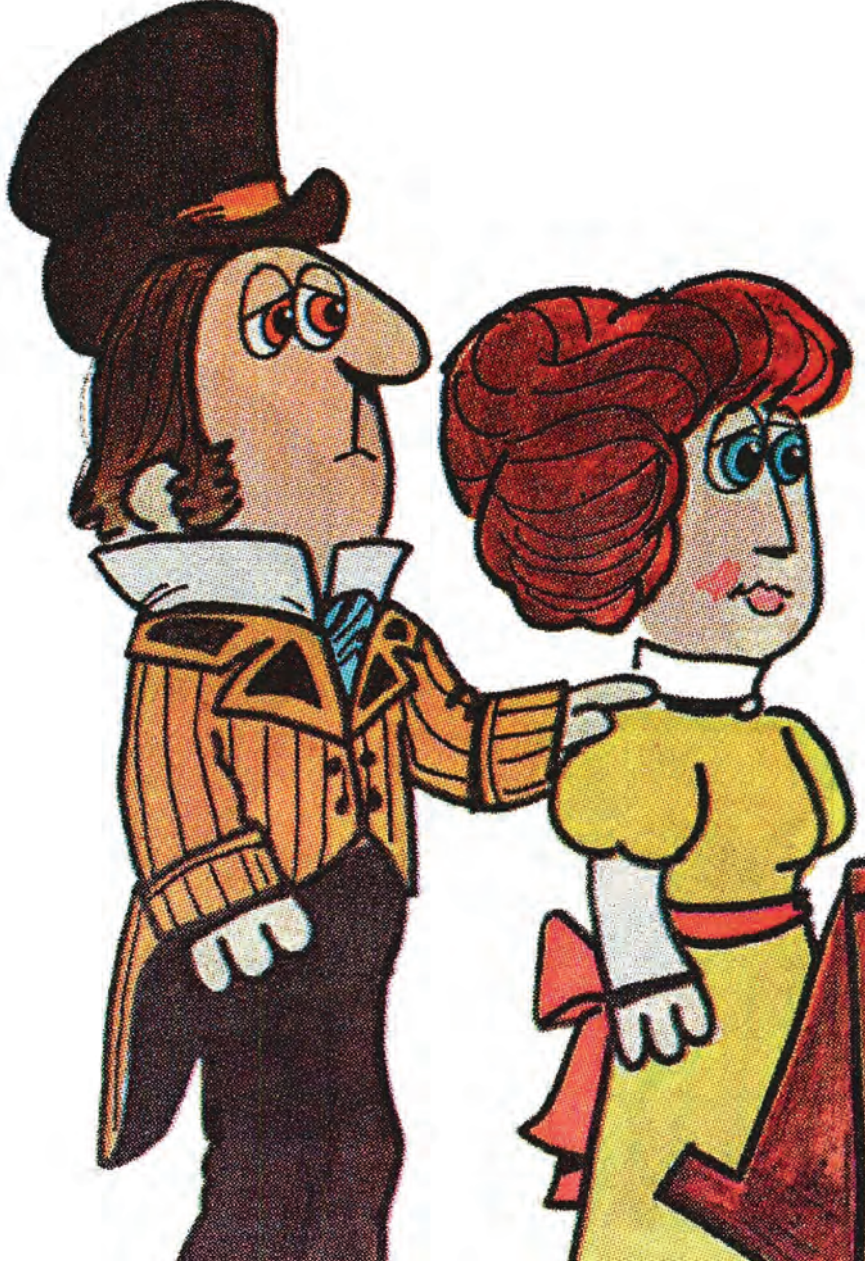
İki yaşındayken, Helen, çok kötü hastalandı. Ateşi çok yükseldi. Başı ağnyordu ve alnı adeta bir kor gibi yanıyordu. Helen yemeden içmeden kesildi. Doktorlar, çocuğun ateşinin neden bu kadar yükseldiğini bir türlü anlayamadılar. Üzüntüden perişan olan annesi, gece gündüz Helen'in başucunda bekleyip yavrusuna bakıyordu. Ateşini düşürmek için Helen'in alnına devamlı soğuk suyla ıslatılmış havlular koyuyordu. Sonunda, Helen'in korkunç ateşi geçti. Anne Keller öyle mutlu oldu ki!

Küçük kızı artık iyileşmişti. Ama bir gün Anne Keller, Helen'i yıkarken, bir gariplik sezdi. Kocasına, “Şuraya bak!” dedi. “Yüzünü yıkadığımda, Helen gözlerini hiç kırıştırmıyor, bu sence tuhaf değil mi? Bir şeyler yolunda değil gibi geliyor bana. Bence

Helen'i hemen bir doktora götürsek iyi olur." Anne ve babası, Helen'i, bulabildikleri en iyi doktora götürdüler. Doktor gözlerini muayene ederken, Helen bir kere olsun gözlerini kırpmadı. Doktor kulağının dibinde küçük bir çan çaldığında, Helen dönüp bakmadı bile.

Doktor, “Korkarım ki, Helen, oldukça az rastlanan bir hastalık geçirmiş,” dedi. “Çocuklar sık hastalanır ama hastalık geçtiğinde yeniden eski sağlıklarına kavuşurlar. Helen’in durumuna ise çok ender rastlanıyor. Geçirmiş olduğu ateşli hastalık, Helen’in gözlerine büyük zarar vermiş. Kızınız bir daha asla göremeyecek.” Bu çok korkunç bir haberdirdi. Dahası, doktorun söyleyecekleri henüz bitmemişti. Helen’in anne ve babasına, “Ayrıca kızınız artık duymuyor da,” dedi. “Kulakları da büyük zarar görmüş ve bir daha

asla duyamayacak. Bu hem ender rastlanan hem de çok üzücü bir durum.” Zavallı anne ve baba üzüntüden perişan olmuştu. Ellerinden bir şey gelmediği için kendilerini çok çaresiz hissediyorlardı. Bu çaresizlik içinde dünya güzeli küçük kızlarını alıp eve döndüler. Dostları Helen’i sorduğunda, Anne ve Baba Keller başlarına geleni anlattılar. “Helen’imiz kör ve sağır,” dediler. “Hiçbir zaman duyamayacağı için, herhalde konuşmayı da öğrenemeyecektir.” Bütün arkadaşları üzüntüyle, “Bu çok kötü!” diyorlardı. “Göremezse, duyamazsa ve konuşamazsa, bu zavallı yavrucağın hali ne

olacak?” Helen’in halinin ne olacağı, kısa zaman içerisinde belli oldu. Küçük kız için, dünya karanlık ve sessiz bir yerdi. Çocukçağz kendini çok yalnız hissediyordu ve öfke doluydu. Helen kendi kendine, “Çok huysuz ve yaramaz bir çocuk olacağım,” dedi. “Bu konuda kesinlikle kararlıyım. Her ne olursa olsun, bundan sonra böyle davranmaya karar verdim. Çok kötü bir çocuk olacağım ben. Hem de çok kötü!” Bundan sonra da, Helen, oyuncaklarını sağa sola fırlatmaya ve çok sevdiği ayıcığına bile vurmaya başladı. Mutsuzluğu onu sinirli bir çocuk yapmıştı. Helen, annesinin, elini yüzünü yıkamasına veya saçını taramasına bile izin vermiyordu.

Ayakkabılarının bağcıklarını bağlamak için bile, annesini yanına yaklaştırmıyordu. Annesi, çaresiz, “Helen, yavrum, lütfen yapma!” diye yalvarıyordu. Ama tabii Helen hiçbir şey duyamıyordu. Böylece Helen pis, yaramaz ve huysuz olmaya devam etti. Annesi, “Helen’in iyiliği ve sağlığı için bize yardım edebilecek birini bulmam gerek,” diye düşündü. Helen’in annesi, bu konuda özel bir okulu ziyaret etmek üzere uzun bir yolculuğa çıktı.

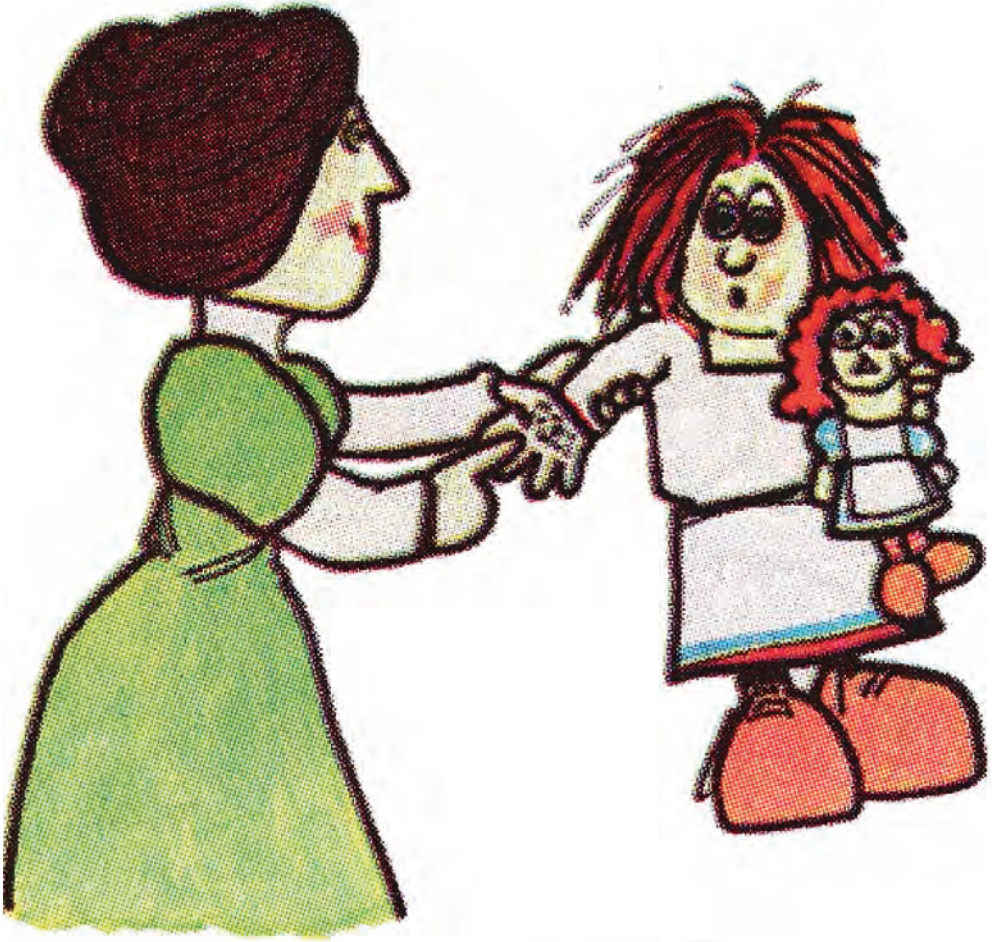

Bu özel okul, kör, sağır ve dilsizler içindi. Yani Helen'in durumunda olan çocuklar için... Helen'in annesi, okul müdürüne, "Benim çocuğum, ne görebiliyor, ne duyabiliyor, ne de konuşabiliyor," dedi. "Dahası, kızım elinden geldiğince yaramaz ve huysuz olmaya kararlıymış gibi görünüyor." Müdür, "Kızınız kararlı bir insan olduğu için sevinmelisiniz," dedi. "Çünkü kızınızın kararlı olmaya çok ihtiyacı var. Kör ve sağır olan çocuklar büyük çaba göstermek zorundalar. Ancak bu çaba sonunda, bu çocuklar kendilerine özgü, görme ve duyma yeteneklerini geliştirebiliyorlar. Bizim okulumuzda, çocuğunuza görmeyi ve duymayı öğretebilecek genç bir bayan var. Bu bayan öğretmenin adı Ann Sullivan." Bir süre sonra, Ann Sullivan, Helen Keller'i evinde ziyaret etti.

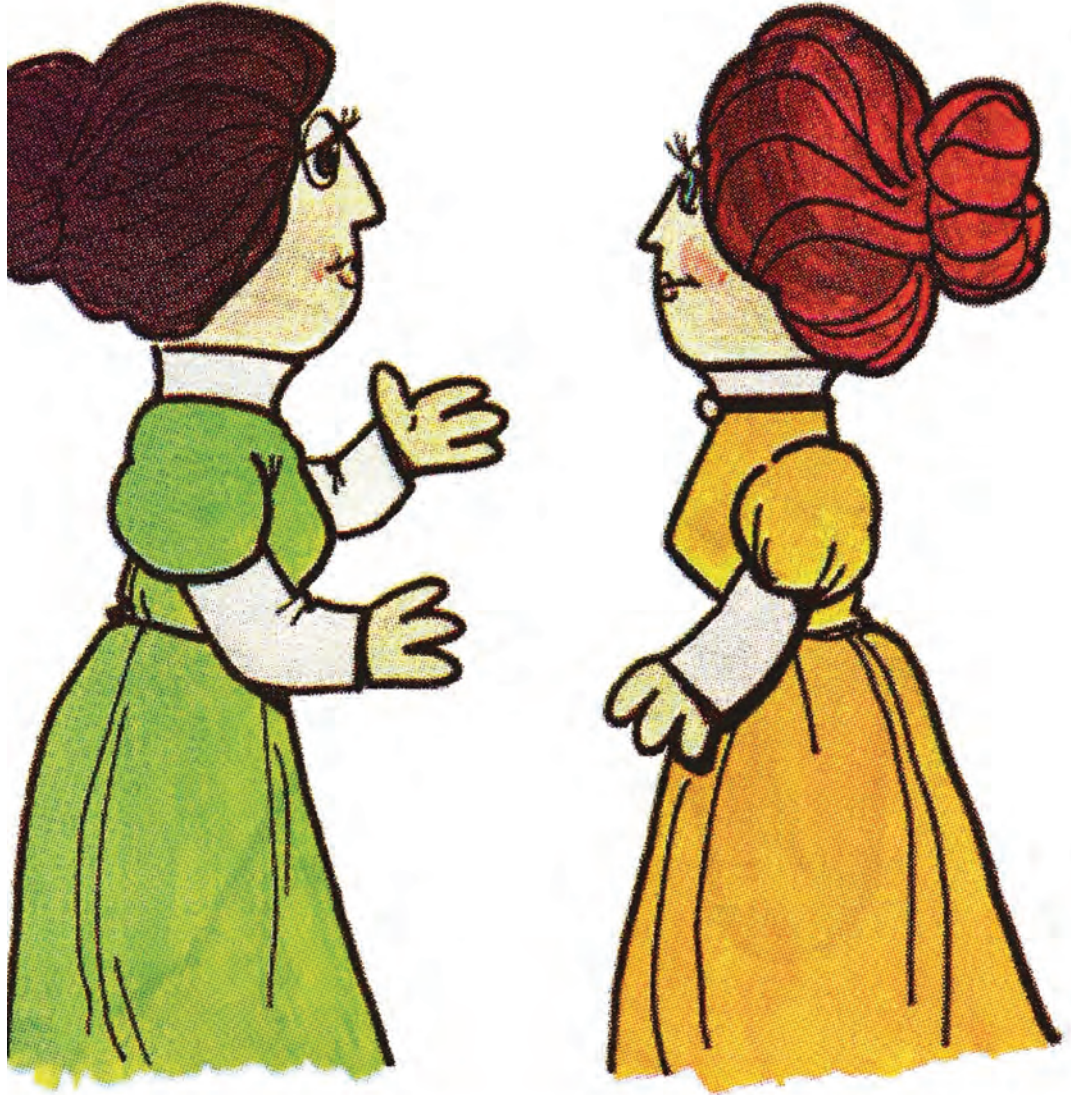
Ann, bu öfke dolu, haşarı çocukla dost olmak istiyordu. Helen'e armağan olarak bir oyuncak bebek getirdi. Ama Helen oyuncak bebeği Ann Sullivan'ın elinden sert bir biçimde çekip aldı ve yere fırlattı. Helen, ne olursa olsun, kötü bir çocuk olmaya kararlıydı. Ancak, Ann Sullivan da en az Helen kadar kararlı bir insandı. Kendi kendine, "Görüyorum ki, Helen'e yaklaşmak hiç de kolay olmayacak," dedi. "Ama Helen'e görmeyi ve duymayı mutlaka öğreteceğim." Ann Sullivan, Helen'in birkaç dakikalığına bebekle oynamasına izin verdi. Sonra, Helen'in elini tuttu işaret parmağı-

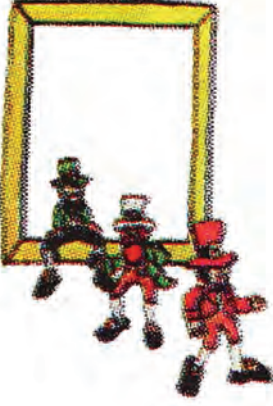
la, Helen'in avcuna "BEBEK" sözcüğünü yazdı. Helen, içinden, "Ne yapıyor acaba?" diye düşünüyordu. İlk defa birisi, Helen'e bir şey öğretmek için çaba göstermişti. Ama Helen anlayamıyordu. Ann, Helen'in ailesiyle yaşadığı evin durumunu inceledi. Ann, evdeki herkesin, duyamadığı, göremediği ve konuşamadığı için, Helen'i el üstünde tuttuklarını, kızın da bu yüzden çok şımardığını biliyordu. Ann Sullivan kesin bir ifadeyle, "Bu böyle olmayacak," dedi. "Çocuğunuzu eğitirken, Helen'in ve benim yalnız kalmamız gerek." Helen'in annesi, "Peki, istediğiniz gibi olsun," dedi.

“Bahçenin içinde ufak bir evimiz daha var. Bizim oturduğumuz büyük evden de biraz uzak. Siz ve Helen orada kalabilirsiniz.” Ann, bu fikri beğendi. Hemen Helen’in elinden tutarak, küçük eve gitti. “Helen’i eğitmek, ders bölünmezse daha kolay olacak,” diye düşünüyordu. “Helen’i eğitmeye kararlıyım.” Ann, küçük evi pek beğenmişti. Ama ne yazık ki aynı şey Helen için söylenemezdi.

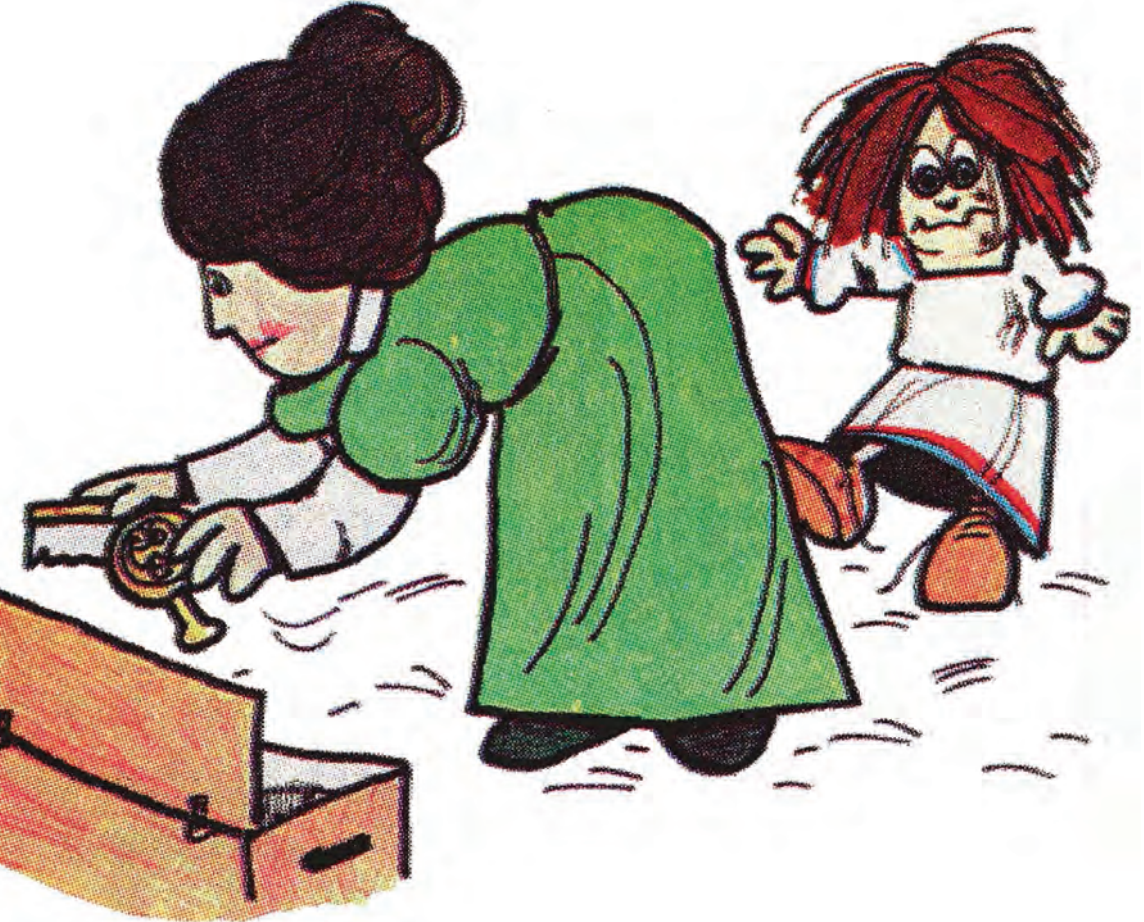

Küçük çocuğun dünyası halen karanlık ve sessiz olduğundan her zamankinden daha fazla hırçın ve öfkeliydi. Helen içinden, “Bu yabancınn, bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırmasına izin vermeyeceğim,” diye düşündü. “Öyle kötü davranacağım ki, bu yabancı sonunda dayanamayıp buradan gidecek.

Ayrıca, neden iyi bir çocuk olayım ki zaten? Her neyse, bu yabancının ne yapmaya çalıştığını da anlamış değilim.” Bir gün Helen, Ann Sullivan’a karşı her zamankinden de hırçın davrandı. Öfkeyle sağa sola saldırdı, öğretmenini tekmeledi. Ann, “Ah, ah,” dedi içinden. “Helen’e, ona yardım etmeye çalıştığımı nasıl anlatacağım, bilemiyorum ki...” Helen, o kadar büyük bir öfkeyle saldırıyordu ki, Ann onu tutmak zorunda kaldı. Helen, yavaş yavaş tepinmekten yoruldu. Bağırması ve tepinmesi duruldu. Yatağın üstünde öylece yatarken, Helen üç özel arkadaşının onun etrafını sardığını

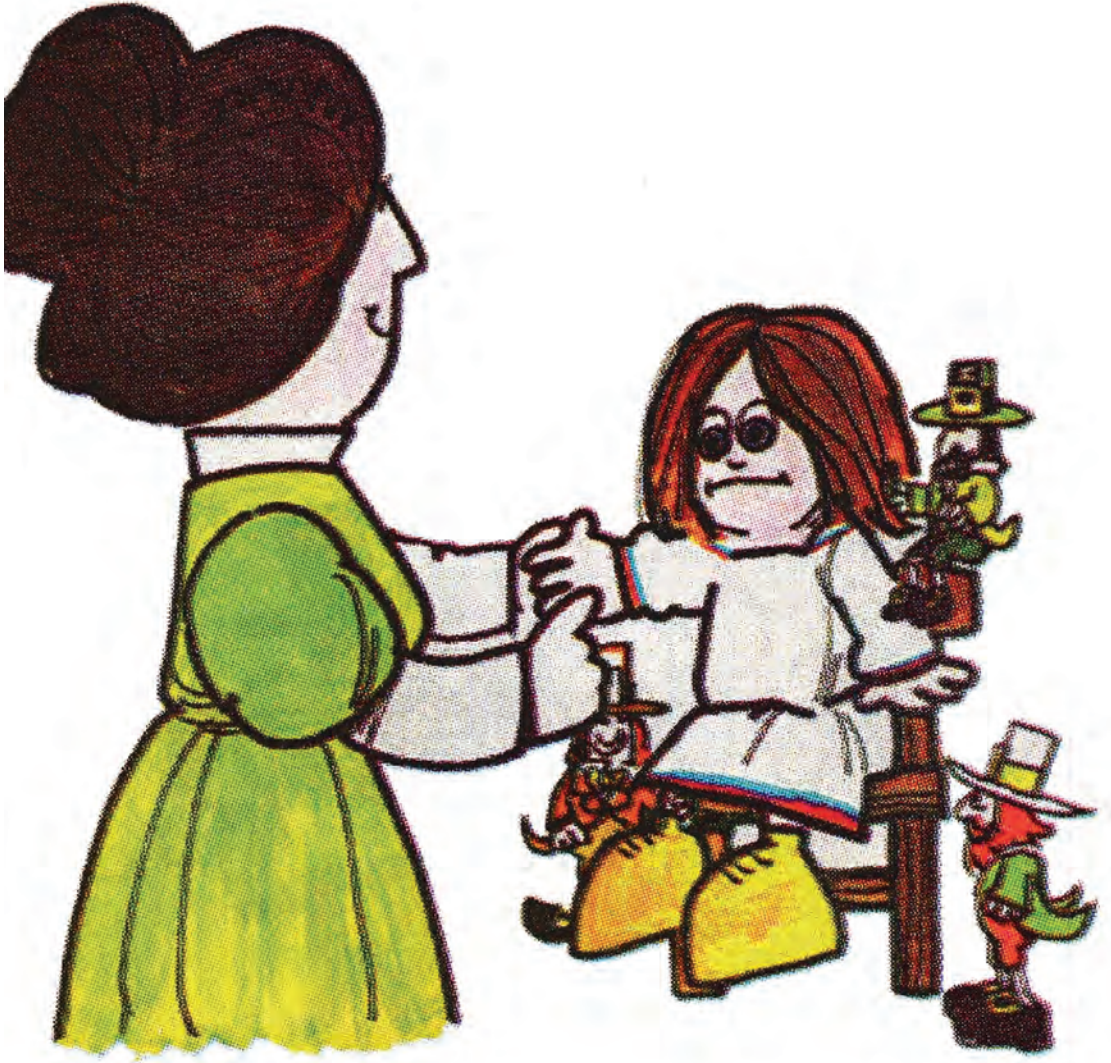

düşündü. Helen, duyabilen, görebilen ve konuşabilen bir leprekaun hayal etti (leprekaun, İrlanda'nın mitoloji kahramanlarından-
dır. Leprekaunlar, ağaç kovuklarında yaşayan, hiç yaşlanmayan, çok neşeli, miniminnacık, yeşil giysili adamlardır).

Üstü başı kirli, hırçın kız , yatağının üzerinde doğruldu. O sessiz dünyasında, ilk defa birinin sesini duyar gibi oldu. Birinci leprekaun, “Bu böyle sürüp gitmez Helen,” dedi. İkinci leprekaun, “Sen kötü bir çocuk olmaya kararlısın ama Ann da sana görmeyi ve duymayı öğrenmende yardımcı olmakta en az senin kadar kararlı,” dedi. Helen, “Acaba kararlılık tam olarak ne anlama geliyor, merak ettim...” diye düşündü. Üçüncü leprekaun, “Kararlılık pes etmemektir,” dedi. Helen, hâlâ tam olarak anlayamamıştı kararlılığın ne olduğunu. Ama içinden şöyle düşündü: “Kötü bir çocuk olmak işe yaramadı. Belki bir süre için de olsa iyi bir çocuk olmayı denemeliyim. Bakalım o zaman ne olacak?...” Helen ilk olarak Ann Sullivan’ın, yüzünü yıkamasına ve saçlarını taramasına izin verdi. Ann, çok mutlu oldu.

Öğretmen kendi kendine, “Helen, iyi davranmaya ve yeni şeyler öğrenmeye çalışıyor,” dedi. Ann, sürekli olarak Helen’in avucuna parmağıyla dokunarak yeni sözcükler yazıp duruyordu. Helen, “Umarım, bana ne göstermeye çalıştığını kısa zamanda anlarım,”

diye düşündü. “Anlayacağım! Evet, bunun ne olduğunu anlamaya kararlıyım. Pes etmeyeceğim!” Bir gün Helen susadığında, Ann ve üç leprekaunla birlikte su içmek için tulumbanın başına gittiler. Ann, Helen’in eline bir kupa tutuşturdu. Sonra, Helen’in elini tulumbadan fışkıran suyun altına koydu. Su, Helen’in elinden aşağı akıyordu. Bu duygu, Helen’in hoşuna gitmişti.

Çok hoş ve serinleticiydi. Ann, Helen'in elini, ellerinin arasına aldı ve "SU" sözcüğünün harflerini parmağıyla çocuğun avcuna yazdı. Helen, birdenbire öğretmenin anlatmaya çalıştığı şeyi anladı. Serin suyu hissetmiş, sonra da Ann, o hissettiği şeyin ismini eline yazmıştı.

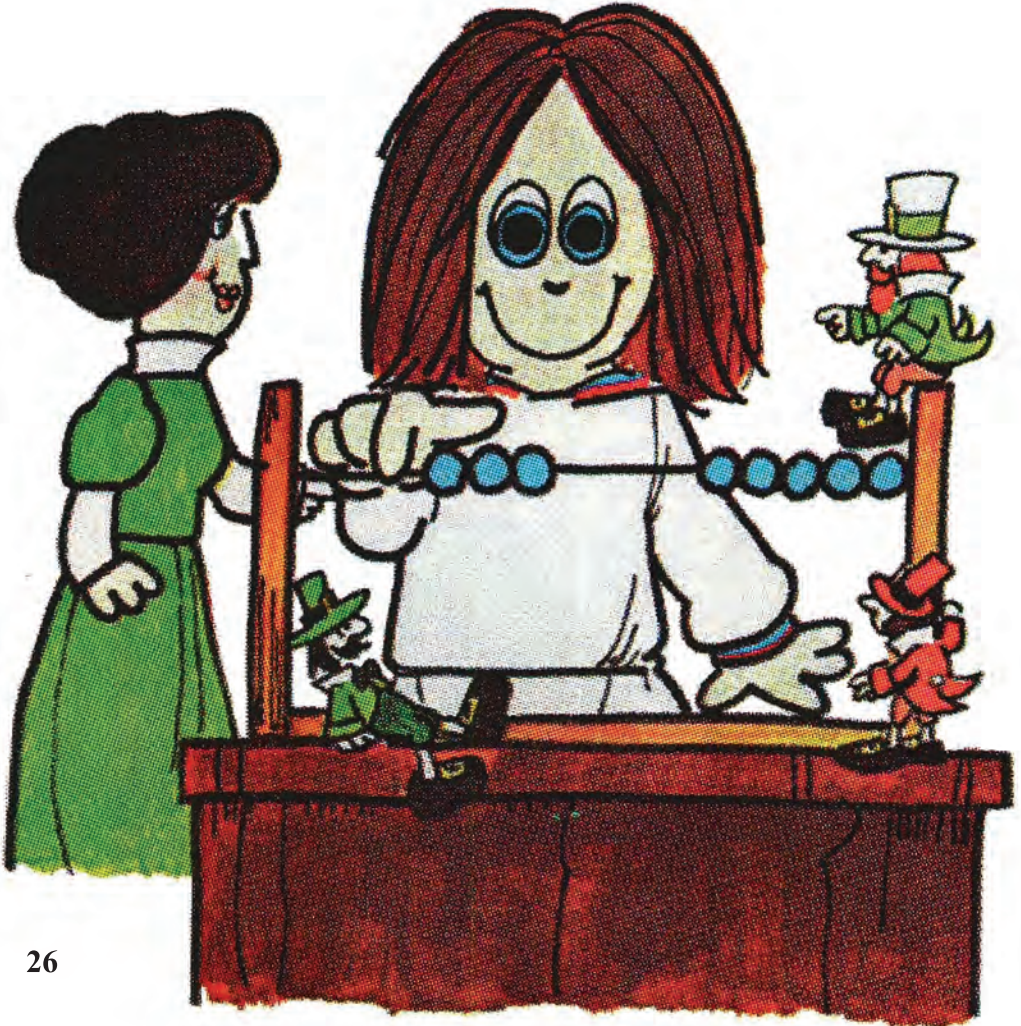

Ann, ona sözcükler öğretiyordu! Helen, sevinçten zıplamaya başladı. Leprekaunlar da el ele tutuşarak sevinçten dans etmeye başladılar. Duyan leprekaun, üçü arasında en mutlu olandı. Duyan leprekaun, çoğu insanın kulaklarıyla duyduğunu biliyordu. Ama şimdi Helen, çok özel bir biçimde duyabilmeye başlamıştı: Bu özel yol, eline dokunulmasıydı. Helen, Ann ile paylaştığı küçük evin içine koştu. Ulaşabildiği her şeye dokunmaya başladı. Duvar saatine dokunduğunda, Ann “SAAT” sözcüğünü yazdı minicik avucuna. Sonra Helen bir anahtara dokundu. Ann, hemen “ANAHTAR” sözcüğünü yazdı avucuna. Helen lambaya, sandalyeye ve küçük evin içindeki her eşyaya dokundu. Ann, küçük çocuğa her şeyin sözcük karşılığını öğretiyordu. Görebilen leprekaun gülümsedi, “Elleriyle duyabiliyor,” dedi. “Parmaklarıyla da görebiliyor.”

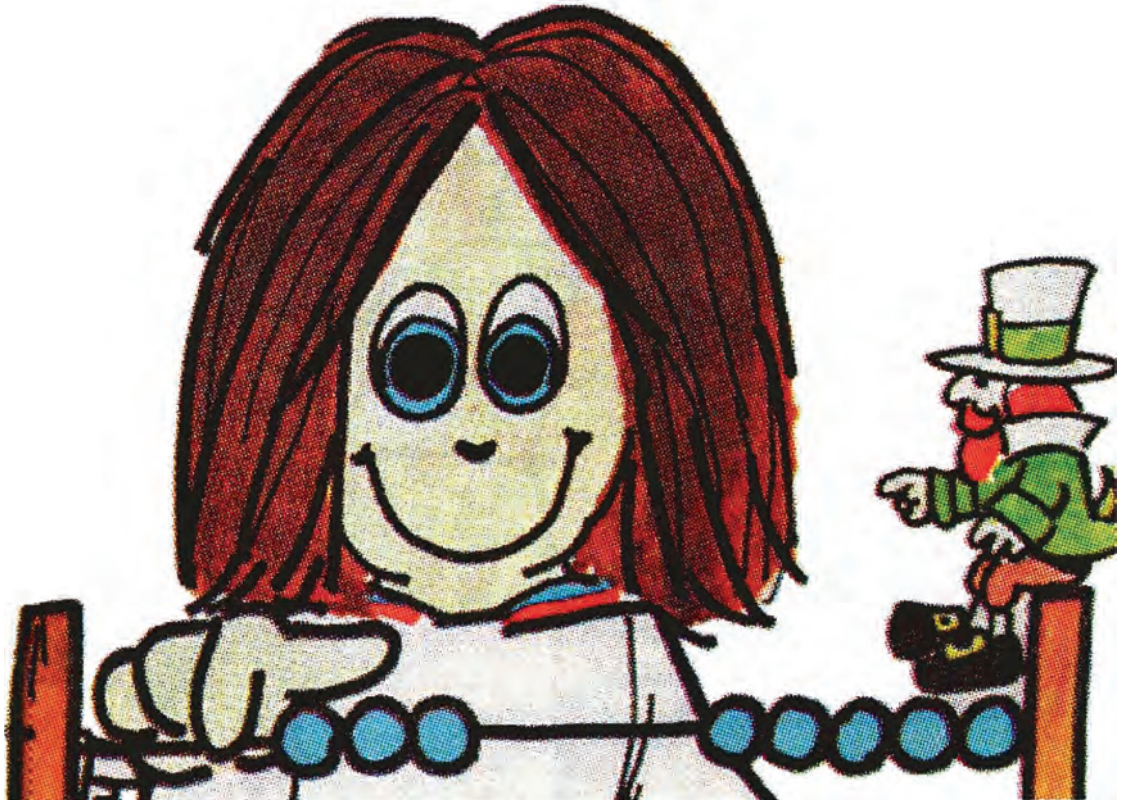

Konuşabilen leprekaun, “Artık seni hiçbir şey durduramayacaktır, Helen,” dedi. “Bir gün gelecek, konuşmayı bile öğreneceksin.” Ama o günün gelmesine daha zaman vardı. Helen’in ilk önce birçok şey öğrenmesi gerekiyordu. Örneğin avucuna sözcük yazabilmeyi, saymayı öğrenmesi gerekiyordu. Ann, sayı boncuğu kullanarak saymayı öğretmeye başlamıştı. Sayı boncuğu üzerindeki minik boncukları, tel üzerinde iterek sayı sayıyordu Helen. Nihayet Helen’in okula gitme zamanı gelmişti. Ann, Helen’e eşlik etti.

Üç leprekaun da öyle! Leprekaunlar, Helen'e elinden geldiğince kararlı olmasını hep amınsatmak istiyorlardı. Helen'in kararlı olması halinde hep yeni şeyler öğreneceğini ve her ne olursa olsun, doğru olanı yapacağını hatırlatıyorlardı. Helen uzun bir süre okula devam ettikten sonra, olağanüstü güzel bir gelişme oldu: Helen konuşmayı öğrendi.

Helen'in bunu nasıl başardığını biliyormusunuz?

Öğretmenlerden birisi, Helen'in elini ağzının üzerine koydu. Öğretmen bir sözcük söylediğinde, dudaklarının hareketini Helen eliyle hissediyordu. Sonra da Helen kendi ağzını aynı biçimde kımıldatıyordu. Sonra, öğretmen Helen'in parmaklarını dili ve dişleri üzerine koydu. Yeni bir sözcük daha söyledi, Helen de bu yöntemle dilinin nasıl dişlerine dokunduğunu anlayabildi. Kendi dilini aynı biçimde hareket ettirmeye çalıştığında, Helen, sesler çıkarabildiğini keşfetti. Helen hiç yılmadan uğraştı. Sonunda, Helen'in dudaklarından ilk defa bir sözcük çıktı. Konuşan leprekaun, "Başardı! Başardı!" diye sevinçle bağırdı. "Helen Keller konuşmayı öğrendi !" Helen, okumayı da öğrendi.

Helen, normal çocuklar gibi gözleriyle okuyamadığı için, parmaklarıyla okuyordu. Helen'in kitapları körler alfabesi biçiminde basılmış kitaplardı. Körler alfabesinde, harfler sayfa üzerinde kabartılmış duruyordu. Helen, bu sayfalara parmaklarıyla dokunarak, harfleri tanıyabiliyordu. Helen, bütün enerjisini ve kararlılığını duymayı, görmeyi ve konuşabilmeyi öğrenmek için harcamıştı.

Ama Helen, daha öğrenmesi gereken çok şey olduğunu biliyordu. Helen, “Bu okulu bitirdiğim zaman üniversiteye gideceğim,” dedi. Leprekaunlardan biri, “Biz seninle gelmeyeceğiz Helen,” dedi. Bir diğeri, “Senin artık bize ihtiyacın kalmadı,” dedi. “Artık senin yanından ayrılıp diğer küçük kız ve erkek çocuklara yardım etmemizin zamanı geldi.”

“Biliyorum,” dedi Helen. “Ama sizi çok özleyeceğim. Size çok şey borçluyum. Sizin sayenizde, anlamakta güçlük çektiğim zamanlarda, yılmadım ve kararlı bir şekilde çabalamaya devam ettim.” Leprekaunlar, “Hoşçakal Helen,” dediler. “Sakın üzülme, olur mu? Seni asla unutmayacağız.” İlk başlarda, Helen biraz yalnızlık çekti. Can dostu leprekaunları pek özliyordu.

Ancak Helen ve Ann Sullivan, üniversiteye başlayacağını düşün­dükçe, duydukları sevinç ve heyecan, her şeyi unutturuyordu. Helen, iyi bir öğrenci olmaya kararlıydı. Nitekim öyle de oldu. Helen, üniversitede bir sürü yeni şey öğrendi. Helen, üniversiteyi bitirdikten sonra da, sürekli öğrenmeye devam etti, arkadaşlarıyla telefonda konuşmayı bile öğrendi.

Bir gün, Helen, katıldığı bir toplantıda, telefonu bulan Bay Aleksandr Graham Bell ile tanıştı. Bay Bell, Helen ile konuştu. Helen de dinledi, ama bildiğimiz biçimde değil. Bay Bell konuşurken, dudaklarına hafifçe dokunarak dinliyordu Helen.

Helen konuştuğunda, tüm işiten insanların konuştuğu gibi, sesli bir biçimde konuşuyordu. Helen, Bay Bell'e telefonu nasıl kullandığını anlatırken bu başarısından dolayı gurur duyuyordu.

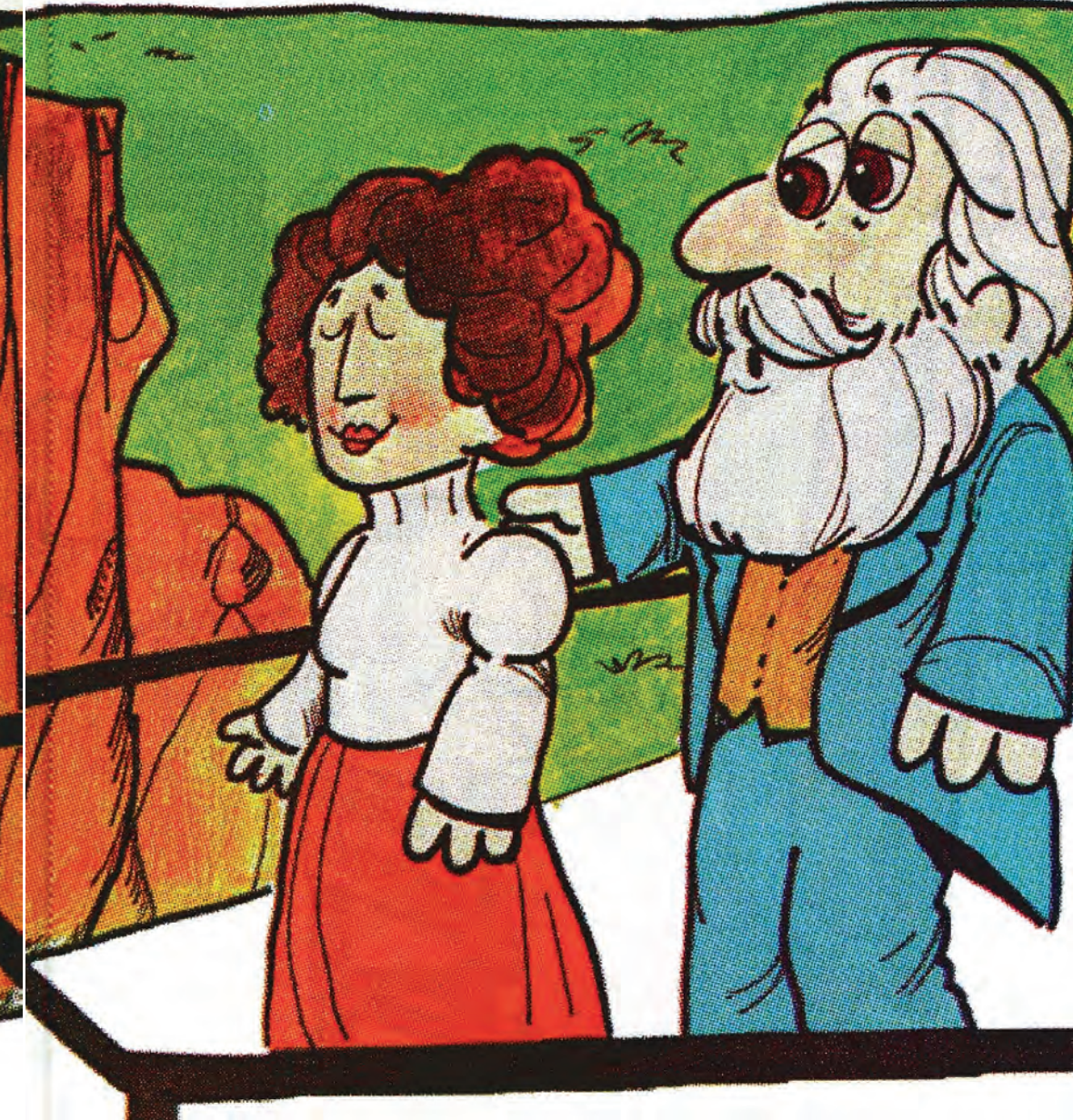
Helen ve Bay Bell iyi bir dostluk kurdular. Bir keresinde yağmur altında yürüyüş yaparken, Bay Bell Helen'den ellerini bir ağacın gövdesine yaslamasını rica etti. Bay Bell, Helen'e, "Bana neler hissettiğini söyle," dedi. Helen, "Yağmur, yapraklara vurdukça, ağaçta birtakım kıpırtılar olduğunu hisseder gibiyim," dedi. "Usumda, yaprakların birbirlerine bir şeyler fısıldadığı izlenimi canlanıyor. Bu çok hoş " Sonra bir gün, Bay Bell ile bir-

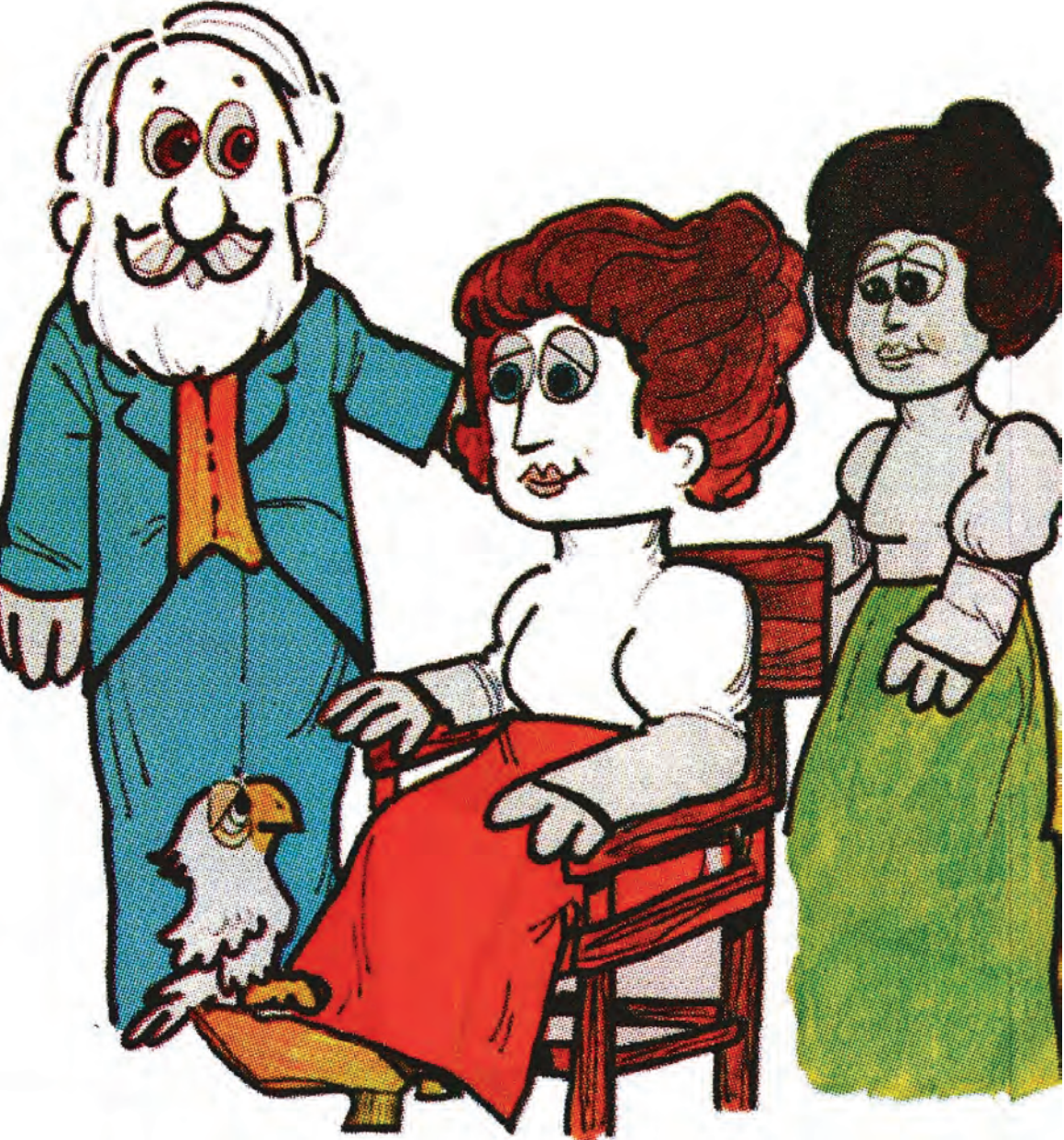
likte Niagara Şelalesi 'ni ziyaret ederlerken, Helen kendine özgü yöntemiyle, suyun gümbür gümbür akışını duydu. Ayaklarının altında toprağın titreşimlerini hissettiğinde, Helen şelalenin akışını duyuyordu. Evet, Helen ayaklarıyla bile duyabiliyordu. Helen mutluydu.

Kendi özel yöntemiyle bir şeyleri duyabilmek ve görebilmek, dahası, bunlarla ilgili konuşup iletişim kurabilmek gerçekten harika bir şeydi. Kararlı olduğu için çok seviniyordu. Helen hiçbir zaman pes etmemişti. Öğrenmeyi başarmıştı ki öğrenmek, Helen için çok zor olmuştu.

İnsanın Bay Bell gibi bir dostunun, Ann Sullivan gibi kıymetli ve sevgi dolu bir öğretmeninin olması çok harika bir duyguydu. Helen'in, Jonkuil isiminde bir de kuşu vardı. Helen ne zaman oturacak olsa, küçük kuş ayağının üzerine konuverirdi.

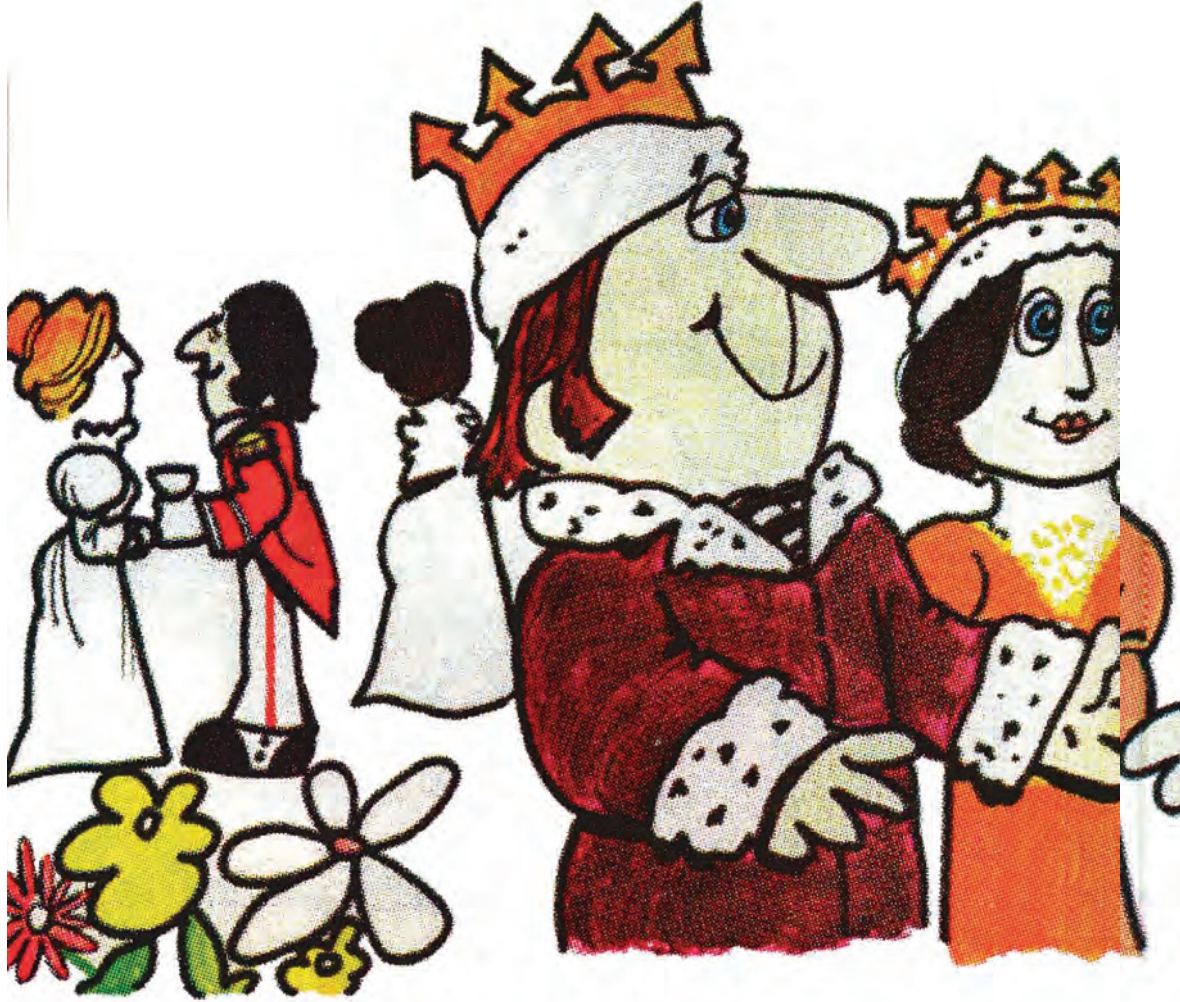
Jonkuil, Bay Bell'in Helen'e armağan ettiği bir papağandı. Helen'in ayakta olmadığı zamanlarda, onun omuzunda oturur ve başıyla Helen'in yanağını okşırdı. Yaşam pek güzel gidiyordu. Ama buna rağmen, Helen tam anlamıyla mutlu değildi sanki. Kendi kendine, "Arkadaşlarım var," diye düşündü. "Onlarla konuşabiliyorum. Onlara neler hissettiğimi anlatıp sevinçlerimi ve üzüntülerimi paylaşabiliyorum. Ama bunu yapamayan insanların olduğunu biliyorum. Onlara yardım edebilmeyi ne kadar çok isterdim..."

Ardından Helen Keller, o insanlara yardım elini uzattı.

Sizce bunu nasıl başardı?

Bu son derece basitti. Helen, bu insanları bulup kendi öğrendiklerini onlara göstererek başardı bunu. Helen, kitaplar yazdı ve Ann Sullivan ile birlikte birçok yeri dolaştı. İngiltere'ye gittiklerinde, Kral ve Kraliçe ile tanışmak için saraya davet edildiler. Kral, "Dudak okuyabilmeyi çok isterdim," dedi. "Bunu, bana öğretebilir misiniz?"

Helen, “Seve seve,” dedi. Sonra Helen, Kral’a sadece insanların dudaklarına dokunarak, dudak hareketlerinden söylenenleri nasıl anladığını gösterdi. Bir kral ve kraliçeye, yeni bir şey öğretebilmek çok hoşuna gitmişti Helen’in.

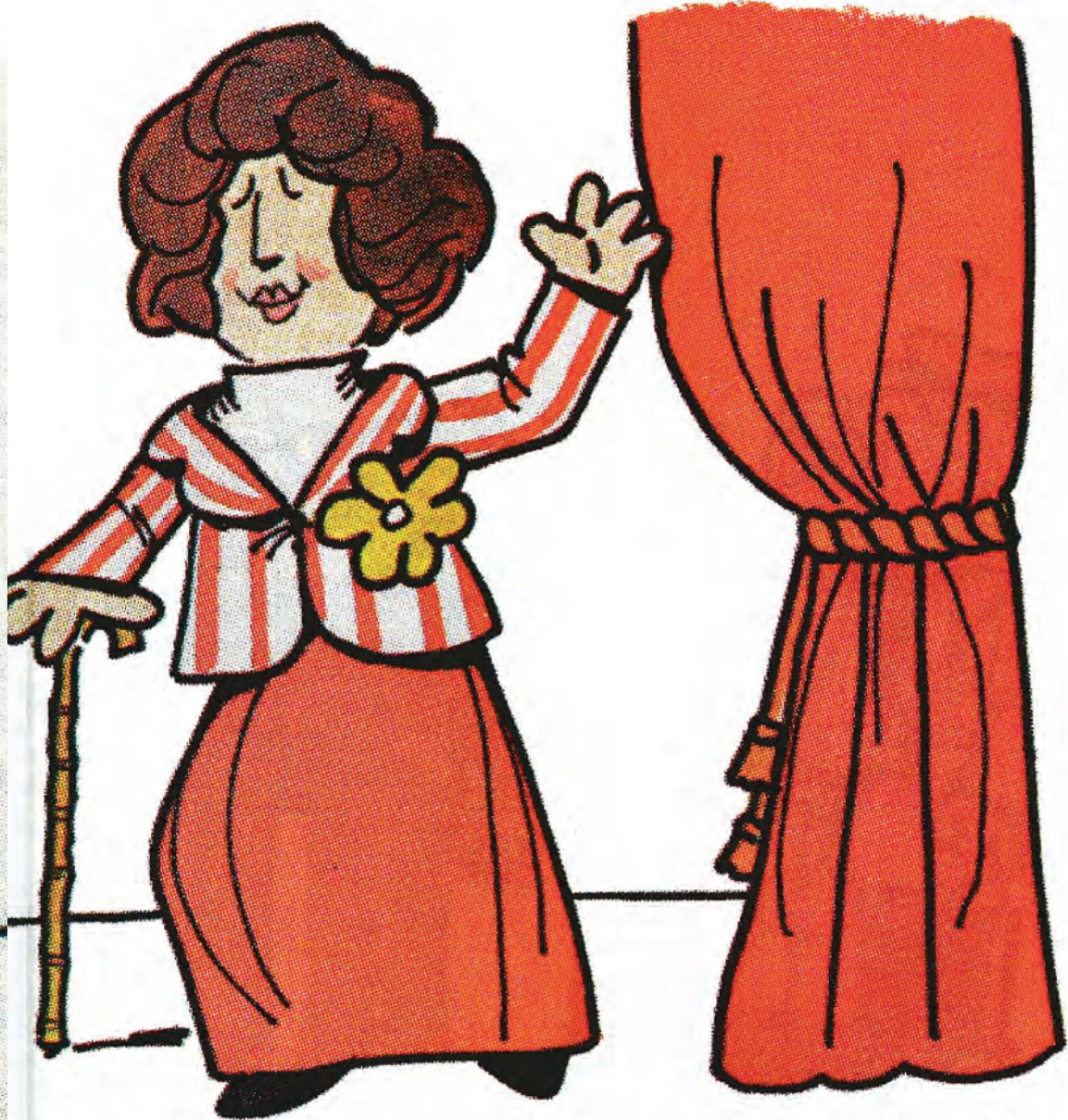
Evde olduğu zamanlarda bile, Helen Keller çalışmalarını sürdürüyordu. Devamlı başkalarına manevi destek ve çalışma gücü aşıliyordu. Helen, insanlara neleri yapabileceğini, kararlı davranıldığında nelerin başarılabilceğini kanıtlıyordu.

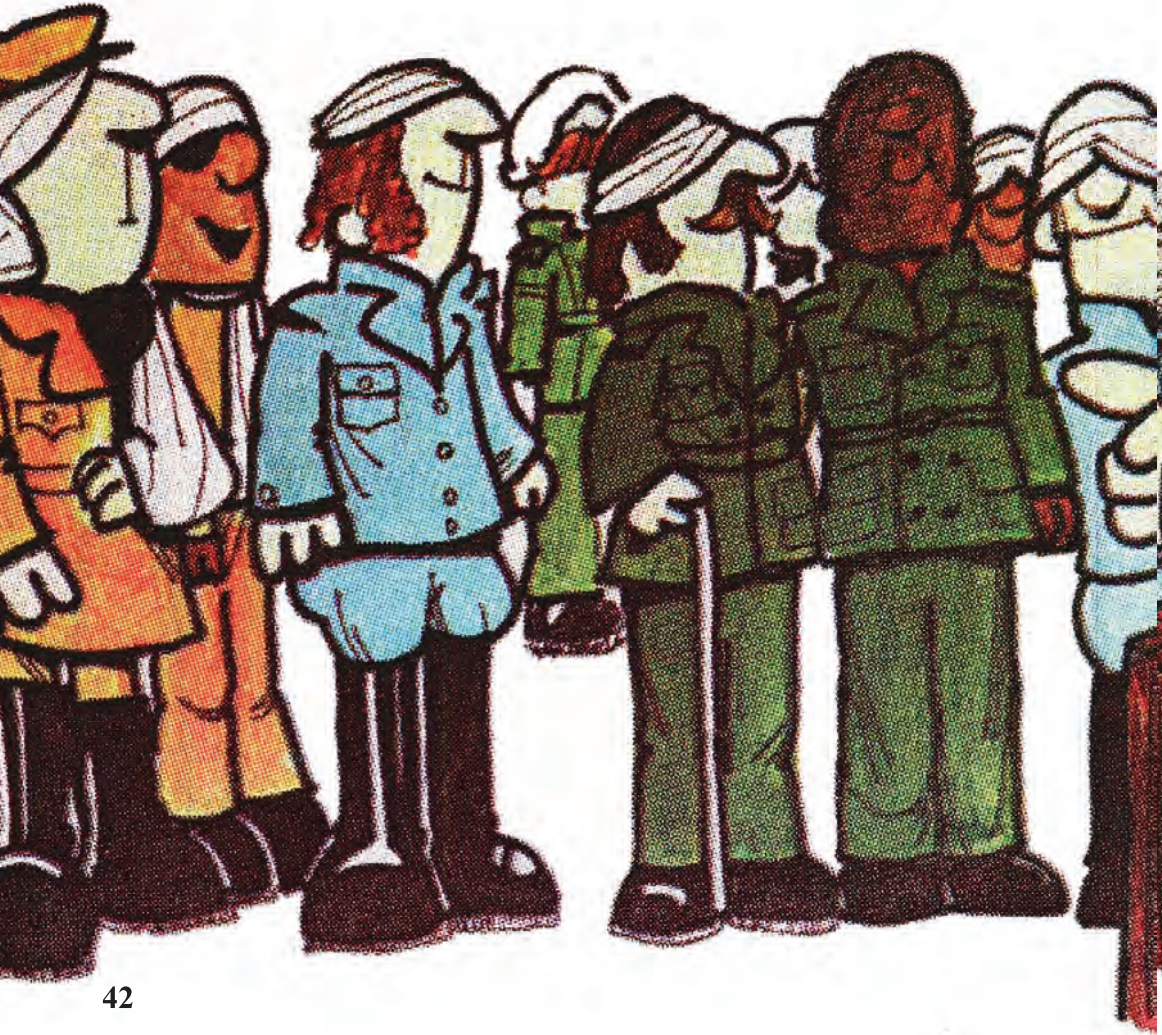
Bir keresinde, Helen ve Ann Sullivan bir tiyatro sahnelediler. Bu tiyatro oyununda dans edip fıkra anlattılar. Helen Keller çok mutluydu. İnsan kararlı olduğunda, kendisini ne kadar iyi hissedebileceğini biliyordu çünkü.

Helen Keller, savaşta yaralanan veya gözlerini kaybeden askerlerle söyleşmek için uzun yolculuklar yaptı. Onlara, kendi yaşamlarında kararlı olmaları için moral ve destek verdi.

Helen, yaralı askerlerle, “Bir sorunuz olduğu açık,” diye konuşuyordu. “Ama yeryüzünde herkesin bir çeşit sorunu vardır. Ciddi bir biçimde çalışmaya karar vermiş insanlar, genellikle sorunlarıyla başa çıkabiliyorlar. Pes edenler -yani kararlı olmayan insanlar- genelde çok mutsuzdurlar. Hiçbir şeyin coşkunuzu yok etmesine izin vermeyiniz.

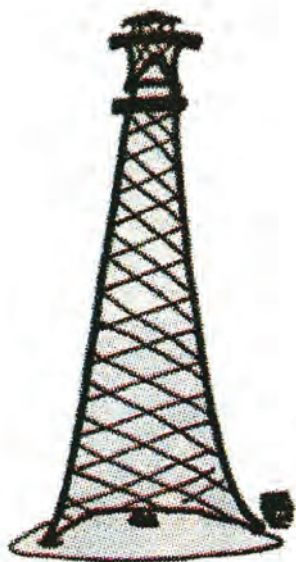

Her ne olursa olsun, siz çabalamaya devam edin. İşte o zaman, yapmak istediğinizi yaparsınız ve emin olun, çok daha mutlu birer insan olursunuz.”

Helen Keller’i dinlemek, diğ er insanlara Helen’in, “görmeyi”, “duyabilmeyi” ve başkaları onu anlayabilsin diye “konu abilmeyi” öğrenmesinin ne kadar g   bir Şey olduğunu kavramalarına yol açtı. Herkes, Helen Keller’in böyle bir Şey yaptığı için çok kararlı bir insan olduğunu düşünüyordu. Helen, eğer kararlı bir insan olmasaydı yaşamı nasıl farklı olabilirdi, bir d   n n.

Şimdi, belki siz, Helen Keller ile aynı zorlukların üstesinden gelmek durumunda değilsinizdir. Ama yine de belki yaşamınıza bir parça daha kararlılık katmak, sizi şimdikinden de mutlu edecektir ...

Tıpkı iyi dostumuz Helen Keller'e mutluluk getirdiği gibi.

HELEN KELLER

Helen Keller, en ağır fiziksel özür sayılan sağırılık, körlük ve dilsizliğin üstesinden gelerek, onu tanıyan herkes için büyük bir umut ve esin kaynağı oldu.

1880 yılında Alabama'da dünyaya geldiğinde, Helen Keller sağlıklı bir bebektir. On dokuz aylıkken ağır bir ateşli hastalık geçirdi. Bunun sonucunda kör ve sağır, buna bağlı olarak da dilsiz oldu. Yedi yaşına kadar karanlık bir dünyada yaşadı. Bir gazete sahibi olan babası, Helen'e yardım edebilecek insanlar olduğunu öğrendi. Helen'in anne ve babası, yardım edecek insanlar olduğunu duyduklarında sevinçten uçacak gibi oldular. Helen'e yardım için gelen kişi, öğretmen Ann'dı. Ann, Helen'in sorunlarını anlayabiliyordu, çünkü kendisi de ancak on altı yaşında geçirdiği bir ameliyattan sonra görmeye başlamıştı. Ann, Helen'in birçok özürlü çocukla aynı durumda olduğunu gördü.

Anne ve babası çocuğa acıdıkları için onu fazla şımartmışlardı. Ann, Helen'in belli bir

HELEN KELLER
1880-1968

disiplin içinde yetiştirilmesi konusunda ısrarlıydı. Yıllar sonra anne Keller, "Bayan Ann, seninle karşılaştığımız için yatıp kalkıp ne kadar şanslı insanlar olduğumuzu düşünüyorum," diyecekti. Helen'in babası hastalanınca, Helen kendisi için gerekli olan özel okul parasını babasından isteyemedi. Ancak, Helen'in çabalarını bilen yakın dostlardan biri yardımına koşup onun okula gidebilmesi için gerekli paranın toplanmasını sağladı. Bu, ünlü yazar Mark Twain'di. Mark Twain, Helen Keller'in kararlılığından esinlenen insanlardan sadece bir tanesiydi. Helen'in inanılmaz kararlılığı, Braille Alfabesi'ni öğrenmesine, yazı

HELEN KELLER

yazmasına ve hatta konuşmayı bile öğrenmesine neden oldu. Öyle ki, kararlılığı sayesinde Radcliffe Üniversitesi'nden 1904 yılında çok iyi bir derece ile mezun oldu. Kararlı olmanın önemini Helen Keller'e aşılayan Ann Sullivan, 1936 yılında yetmiş yaşındayken hayata gözlerini yumdu. Bayan Ann ile elli yılını birlikte geçirmiş olan Helen, ölümünün ardından şöyle dedi: "Benim için bir daha parlaması mümkün olmayan bir ışık söndü." Ama, Helen Keller, artık kararlı olmanın önemini çok iyi biliyordu. Ölüm tarihi olan 1968'e kadar tüm yaşamını diğer insanlara yardım etmeye adanmıştı. Makaleler yazdı, Körler Vakfı için konferanslar verdi ve bu kuruluş için iki milyon dolar toplanmasına yardımcı oldu. Sekseninci doğum gününde Körler Vakfı, Helen Keller adına uluslararası bir ödül vereceğini açıkladı. Helen Keller Ödülü, her yıl körler için büyük çaba gösteren insanlara verilecekti. Birçok insana umut kay-

nağı olduğu için Helen Keller, çocukluk yıllarından itibaren Beyaz Saray'daki tüm başkanları ziyaret etmek üzere davet edildi. Kuşkusuz , Helen'in kararlılığı, Cumhurbaşkanları için bile şaşırtıcı ve esin kaynağı niteliğindeydi. Bu kararlılığına ne kadar büyük önem verdiğini göstermek için Helen, bir keresinde şöyle demişti: "İnsan, deneyimlerinin muhteşem zenginliği içinde, aşılması gereken kısıtlamalarla karşılaşmazsa, kazandığı mutluluktan kesinlikle bir şeyler yitirecektir." Size de öyle gelmiyor mu? Zor elde edilen bir başarının verdiği haz ile, kolayca ya da kendiliğinden elde edilen başarının getirdiği haz hiç karşılaştırılabilir mi?